

Katoliški glas

Settimanale - Spedizione in abbonamento postale - Gruppo I°/70% - Autorizzazione DCSP/II/40509/91/5681/102/88/BU DEL 12.11.1991
 Redazione - Uredništvo: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorizia - Gorica - Tel. 0481/533177 - Fax 536978 - Poštni t/rn 11234499

TAXE PERÇUE	GORIZIA
TASSA RISCOSSA	ITALY

Kulturna vloga Trsta in Gorice

Trst je bil na samem začetku slovenskega knjižnega življenja, ker je prišel sem spomladi 1524 Primož Trubar, utemeljitelj slovenskega knjižnega jezika, protestantski reformator in drugo. V Trstu je bil služabnik škofa Bonoma, pevec v pevskem zboru v Stolnici in učenec v škofovi šoli. Ta jim je bral antične in istodobne pisatelje in jih razlagal

v italijanščini, nemščini in slovenščini. Dr. Mirko Rupel domneva, da si je delal Trubar zapiske ali glose v domačem jeziku in skušal ujeti slovensko besedo s tujo pisavo. Morda je že tedaj mislil, da bi pisal v slovenščini in prevedel Sveto pismo, kakor je priporočal Erazem Rotterdamski v Parafrazah, ki jih je bral Bonomo. Vendar pozneje Trst tega literar-

nega prvenstva ni obdržal, ker so ga prehiteli Celovec, Ljubljana, Maribor in tudi Gorica. Trst je bil prevelik za Slovence, v njem so se izgubili tudi narodnostno, čeprav so pridni in podjetni gospodarsko uspeli (npr. peki, trgovci z živili idr.). Kot trgovsko in pristaniško mesto ni imel smisla za literaturo, čeprav je v vsaki dobi živel v Trstu kak slovenski kulturni ustvarjalec; tudi s časopisi in revijami so poskušali, dalj pa se je ohranila le Edinost (1876-1928), ki je bila politično glasilo istoimenske stranke. Zanimivo in značilno je, da niso ustanovili nobene knjižne založbe, le Jaka Štoka je izdal od 1914 nekaj knjig.

Gorica je bila nekoč kulturno središče Primorskih Slovencev, med vojnami pa slovenske manjšine v Italiji. Tu je ustvarjala vrsta pesnikov in pisateljev in drugih javnih delavcev, kot so bili: Bevk, Bednarik, Bolè, Doktorič, Feigel, Gregorec, Kumar, Pavlica, Terčelj, Tonkli in drugi, ki so veliko pisali in lahko izdajali svoja dela, ker je tukaj delovalo več založb, revij in časopisov, od 1923 do danes Goriška Mohorjeva družba, ki je v prvih petdesetih letih izdala milijon in tristo tisoč knjig različne vsebine, čeprav jo je fašizem zelo oviral.

* * *

Fašizem je zatrl vse slovensko kulturno življenje v Italiji, zato je bilo treba po vojski začeti vse znova. In tukaj se je postavil na prvo mesto Trst. V Trstu se je ustoličila narodnoosvobodilna oblast s svojimi političnimi, gospodarskimi, kulturnimi in drugimi ustanovami, ki so neomejeno gospodarile 40 dni, dokler ji ni omejila prostora Zavezniška vojaška uprava. Vendar pa so nekatere ustanove ostale: Primorski dnevnik, Slovensko gledališče, Glasbena matica,

Študijska knjižnica, športna in prosvetna društva po vaseh idr. Zavezniška vojaška uprava pa je uzakonila in razširila osnovne in srednje šole, začela izdajati šolske knjige, uzakonila slovenski radio, ki je bil do televizijskih oddaj največji prijatelj slovenskih družin, omogočila je demokratske ustanove in časopise in še kaj.

Trst se je po vojski razvil v prvo kulturno središče zunaj Slovenije, prekosil je tudi Buenos Aires, ki se je na nekaterih področjih bolje razvil, ker leži sredi drugačnih razmer in pogojev. Trst je čudovito zaživel na različnih področjih, povsod se je delalo, organiziralo, ustvarjalo, gradilo, ker so mesta zatrtih in pregnanih kulturnih delavcev zavzeli drugi in se zagnali v delo. V Trstu je izhajalo od konca vojske do danes 17 revij, kar je izredna številka za Tržaško ozemlje, kateremu so bile te revije namenjene. Pri vseh pa se je izkazalo, da so uredniki znali organizirati in pridobiti sodelavce, niso pa znali in mogli urediti naročniške in prodajne mreže, ki bi bila zajela vse vasi in mestne predele. To se je posrečilo samo dijaškemu listu Literarne vaje, ki so ga pisali in vzdrževali dijaki sami, dokler so jih prof.

slovenščine spodbujali in popravljali njihove prispevke. Po 30 letih izhajanja so usahnile. Tako dolge dobe ni doživela nobena dijaška revija v Sloveniji, nobene pa nikoli niso pisali in vzdrževali dijaki sami.

Izmed drugih revij se je ohranila tržaška Mladika in oba mladinska lista, v Gorici Pastirček, v Trstu Galieb. Vse drugo se je posušilo.

Martin Jevnikar

NAŠ UVODNIK

Zibelka kulture je srce

Slovenski bogoslovci, ki smo se vzgajali pod streho semenišča ali lemenata v Ljubljani, smo po končanem akademskem letu 1958/59 med počitniško »prtljago« vzeli tudi drobno knjižico, razmnoženo v ciklostilni tehniki. Ta knjižica je danes dragocena, ker je prava redkost. Nam je bila dragocena že tedaj, ker so bile v njej zbrane iskrive misli, ki jih je v svojih nedeljskih pridigah razpredal Josip Simčič, dekan ljubljanskega stolnega kapitlja. Bogoslovcem je dal na razpolago nekaj listov iz svoje kartoteke, ki razodevajo, kako skrbno je spremljal vse, kar se dogaja doma in po svetu, da bi svoje oznanjevanje »starega« evangelija naredil čimbolj privlačno (že tedaj je vedel, da Slovenci potrebujemo novo evangelizacijo, o kateri se danes toliko govori in piše). Knjižici je sam izbral naslov »Misleči kristjan«. Z njim je hotel povedati, da verujoči človek ni ovca, ki se lepo drži črede in je varna. Ne sme se bati razmišljati in z božjo lučjo razuma iskati trdne temelje svoje vere, da more potem izbrati zanesljivo pot za življenje. Na drugi strani te knjižice je v Šimenčevem zgoščenem slogu predstavljen indijski asket Vinoba Bhave, »novi Ghandi«, ki se je po končanem visokoškolskem študiju umaknil v samoto himalajskih gora, »da bi iskal resnico«. Ena od resnic, ki jo je spoznal in jo sporoča nam, je tale: »Znanost izhaja iz zunanje luči in se mora spopolnjevati z notranjo. Vi Evropejci ste glavo razvili močnejše kot srce; in tako srce ni moglo držati koraka.«

Ta indijski modrijan je lepo zadel, zakaj naša zahodna kultura vedno bolj peša: ker je v njej vedno manj srca. »Kdor hoče vedeti, mora gledati s srcem,« je najpogosteje navajana misel iz knjige Mali princ Antoina de Saint-Exupéryja. Jezus v evangeliju govori o duhu otroštva kot pogoju za vstop v božje kraljestvo. Otrok še nima do polnosti razvitega razuma, vodi ga srce, zato pa se zna čuditi, občudovati drobne lepote, ki jih vidi okoli sebe. To je odprtost za kulturo.

Silvester Čuk

Trst: Amato in Scalfaro sta odšla, problemi so ostali

Pred kratkim sta uradno obiskala Trst predsednik vlade Amato in predsednik republike Scalfaro. Prvi je prišel na proslavo 30-letnice ustanovitve avtonomne dežele Furlanije-Juljske krajine, drugi pa na slovesno odprtje novega akademskega leta na Tržaški univerzi. Tako sta se osebno skušala seznaniti s tukajšnjimi razmerami, ki jih razne delegacije v Rimu prikazujejo po svoje, zlasti kar zadeva ukrepe za njihovo ozdravitev. V glavnem se vsi tožijo nad gospodarskim propadanjem Trsta, da opravičijo zahteve po nadaljnjem finančnem podpiranju.

Kateri so glavni problemi dana-

šnjega Trsta, vsi dobro vemo, a za njihovo dolgoročno rešitev ne zado- stujejo finančne podpore, temveč je potreben miselni in strateški zasuk krajevnih dejavnikov, ki pri tem procesu lahko odločajo. Ta ugotovitev je prišla do izraza tudi na zadnjem srečanju zastopstva tržaških političnih in gospodarskih predstavnikov v Rimu, na katerem so predstavniki vlade oziroma raznih ministrstev jasno povedali, da se mora Trst vključiti v sodobne evropske tokove, če hoče ovrednotiti svojo vlogo. Z drugimi besedami povedano, mora se usposobiti za posredovanje trgovskega prometa med severno Evropo in

vzhodnim Sredozemljem (Balkan, Grčija, Turčija) ter med severovzhodno Italijo in srednjo Evropo, začeni pri najbližjih sosedah Sloveniji in Hrvaški.

V ostrem nasprotju s takšnim odpiranjem pa je stvarna politika tržaških nacionalističnih krogov, ki v imenu obrambe »italijanstva« zahtevajo vsemogoče olajšave ter politične koncesije na področju Istre. V ta namen so sprožili pravo medijsko kampanjo zlasti prek posebnih strani obeh tržaških dnevnikov »Il Piccolo« in »Trieste Oggi«. »Revizija« Osima bi po njihovi zamisli morala spraviti na kolena obe novi sosednji

državi, da bi Istro prepustili italijanskemu prodoru, ko že ni mogoče spreminjati državnih mej. Ta tematika bo zato neizbežno pogojevala volilno kampanjo za napovedane deželne in pokrajinske volitve. Po drugi strani pa ni mogoče pričakovati, da bi v tržaškem ozračju lahko potekali resni razgovori med Italijo in Slovenijo ter Hrvaško o posodobitvi Osimskih in drugih mednarodnih sporazumov, ki sta jih podedovali omenjeni državi po nekdanji Jugoslaviji. Tržaške nacionaliste pri tem zanimata samo Osimo in Istra, ne pa kako odpreti Trstu nove perspektive gospodarskega razvoja. a.t.

Po volitvah v hrvaški Istri

Volitve na Hrvaškem in v hrvaški Istri so za nami in so dobro znani dokončni izidi in razni komentarji.

Hrvaški Istrani, skupno z italijansko manjšino, so se odločno izrazili za avtonomijo. Torej nekako drži, kar je izjavil neki domačin: sem hrvaški Istran.

Tržaški desničarji bodo nadalje razpihovali to zadevo, toliko bolj če upoštevamo, da se bliža čas volitev. Ob pomanjkanju boljših zamisli jim bosta vedno prišla prav Istra in Osimo.

Absolutna večina Istranov (tudi nekateri italijanske narodnosti) jih sicer ne upoštevata: odklanjajo namreč domači nacionalizem in ne marajo še izvoženega, saj ne zaupajo ljudem, ki jim je pri srcu predvsem politika in ne gospodarska uprava; nič si ne morejo obetati od njihove dokazane nesposobnosti vodenja doma, kaj pa šele Istre.

Mimogrede naj povemo, da istrski skrajneži odklanjajo princip recipročnosti. Desnica je pač desnica!

Jasno je, da si Istrani želijo predvsem ekonomske avtonomije: zakaj je nekdanji moral ves denar v Beograd in sedaj v Zagreb, ko je tako potreben za domači razvoj! Vsekakor pa zavračajo ločitev od Hrvaške in združenje z Italijo.

Dr. J. Bajzek - Vzgajati mladostnika v družini, šoli, Cerkvi

V petek je predaval v Finžgarjevem domu znani sociolog dr. Jože Bajzek. Govoril je o vzgoji mladostnika v družini, šoli in Cerkvi. Marsikdo bi ob tem rekel: »Nič novega, spet nekdo govori o mladih in verjetno graja starše. Ne svetuje pa nič konkretnega.« Morda je v tem del resnice, a vseeno mislim, da se je lahko veliko staršev »našlo« v predavanju dr. Bajzeka. Prav tako je dal precej konkretnih smernic, kaj in kako storiti pri našem vzgajanju; kje so naše napake, ki se jih pogosto ne zavedamo ali jih nočemo pogledati. Seveda pa je vse odvisno od nas, kaj bomo res spremenili, dr. Bajzek ne more v naš dom in vzgajati naših otrok. Kot izziv bi predlagala še podobno predavanje za mlade, da tudi oni začutijo in se zavejo, v kakšni dobi živijo.

Za vse, ki so zamudili predavanje, pa le nekaj glavnih misli. Živimo v obdobju, ko ni nič gotovega, zato je eno pomembnejših stvari vzgoja mladine. Vendar pa prav zaradi negotovosti postaja vzgoja vse bolj razrahljana:

1. družina je preložila vzgojo na druge institucije (šolo, verouk). Starši pogosto ne vedo več kaj storiti, ka-

ko vzgajati. Naj drugi to naredi! Ta pojav je zlasti pogost, ko je njihov otrok star okrog 14 let. Takrat otrok postaja drugačen, se upira staršem, zanika njihove trditve, vrednote... Zato se morajo starši ponovno definirati.

2. Po drugi strani pa starši danes vse preveč popuščajo in je njihova vzgoja permisivna. S popuščanjem se konflikti ne rešujejo, temveč le zadržujejo. Mladostnik ve, če je danes NE, bo jutri DA. Ker se v družini počutijo dobro, ostajajo v njej dolgo, saj se zdijo sebi premladi za kakršnokoli drugo odgovornost.

3. V naši vzgoji danes manjka oče. Mladostnik se pogovarja o svojih življenjskih problemih več s svojimi vrstniki kot s starši. Raziskave pa kažejo, kako močno vpliva na otroka pogovor z očetom: pri oblikovanju njegove osebnosti, vere...

Vsi smo mnenja, da mora šola dati znanje, vendar pa je važno, kako ga daje. Kajti če bo dajala le to, kmalu ne bo več potrebna.

Kako naj bi vzgajala Cerkev, nam je povedal s kratko anekdoto dveh sobratov, ki sta se peljala z avtom. Na poti ju štopata dva mlada. Voznik je hotel ustaviti in ju pobrati, a

sobrat reče: »Pusti ju, saj sta še mlada in lahko hodita.« In sta šla naprej. Zvečer sta se vračala in ponovno ju štopata dva mlada. Sobrat pa tokrat pelje naprej, ko mu drugi reče: »Ne boš ustavil?« Ta pa mu odgovori z njegovimi besedami: »Saj sta še mlada in lahko hodita.«

Toda ne, tokrat je moral ustaviti in ju pobrati, ker je tako zahteval brat. Kako naj torej Cerkev ravna z mladimi? Ne velja, da jih pustimo, naj delajo, kar hočejo, češ, saj so še mladi. Prav tako ne velja, da se zaustavimo in jih peljemo na cilj. Treba je izstopiti in hoditi z njimi, skupaj iskati cilj, čeprav pot ni zelo hitra in enostavna. Vendar pa Cerkev mora imeti toliko poguma, da naredi ta korak. Vsem nam mora priti v zavest, da se splača vlagati v mlade, da so oni prihodnost.

Starši - vzgojitelji, ustvarjajte svobodno, dobro srce, le tako bo lahko premagalo vse, kar pride v življenju! S tem pozivom je g. Bajzek zaključil svoje predavanje.

Njemu in tudi g. Štrublju, ki ga je povabil med nas, se v upanju, da bi le ne bilo zadnje, iskreno zahvalujemo.

T.O.

V Evropo po poti resnice in povezanosti

Evropa se nam predstavlja kot zavetišče kultur in ras in kot najbolj dinamično in bogato tržišče v svetu.

V Evropi živi več kot 340 milijonov ljudi, približno 80 milijonov več kot v Združenih državah Amerike in trikrat več kot na Japonskem. Njenih proizvodov pa je za četrto in celo celotno svetovne proizvodnje.

Meja Evrope pa ni definirana, saj glede na njeno zgodovinsko preteklost je jasna njena povezanost z vzhodno Evropo, s severno Afriko in z Bližnjim vzhodom. Vsekakor pa lahko ugotovimo osredotočene predele kulture in ekonomije, ki zahtevajo različne integracijske trenutke. V Evropo se stekajo različne narodnosti in etnične skupine, ki iščejo zaposlitve in ki jih priteguje blagostanje. Zelo težka je politična izbira na tej celini, pogledati pa je treba globlje v njeno preteklost, da ugotovimo, da je bila vedno stičišče raznih narodnosti.

Kar oblikuje identiteto nekega naroda, ni ekonomsko stanje ali narodnost: narod je predvsem kulturna skupnost.

Evropski škofje pišejo, da so razne kulture prispevale k evropskemu razvoju, česar pa ni mogoče zanikati, je to, da je katoliška vera del Evrope.

Komunizem je končni del te kulturne krivulje. Ne smemo pozabiti, da je marksizem evropski pojav, ki je nastal na meji med Francijo in Nemčijo in ki je prevzel dediščino razsvetljske kulture, usmerjene v brezboštvo. S temi nepravimi perspektivami je Evropa zanesla dežele Tretjega sveta v boj za samosvojitve.

Gradnja novih vrednot mora izhajati iz konkretnih, že obstoječih skupnosti, tako državnih kot deželnih.

Pot, kateri je treba slediti, je pot svobode, resnice in povezanosti. Ni mogoče graditi na političnih in ekonomskih strukturah, ki so na stopnji degradacije, treba je razvijati socialni prostor. Ni mogoče graditi

Evrope brez neke skupne kulture, sloneče na skupnih vrednotah, ki so od vseh sprejete.

Pluralizem je prirodni evropski kulturi, za združitev sta zato potrebna medsebojno odpuščanje in izmenjava darov.

Vojne, nerazumevanja in globoke razprtije so samo žalosten spomin preteklosti.

Odprtost v svet kaže evropsko identiteto, ki je v teku stoletij utrdi-

la vezi s svetom, ki je razvila kulturo človeških pravic.

Kolikor bo lahko svobodno dihala tako vzhodna kot zahodna Cerkev v katoliškem duhu, toliko bolj bo pripomogla k evropski enotnosti. O tem tudi govori socialni teden italijanskih katoličanov, ki vabi k razmisleku.

Ob koncu je treba poudariti, da Evropa ne sme biti samo velika tržnica, ampak politični osebek v svetu.

A. Gl.

Obletnice mašniškega posvečenja

V Trstu:

g. Mario Gerdol: 28. junija 1953 - štiridesetletnica

g. Franc Vončina: 29. junija 1963 - tridesetletnica

V Gorici:

g. Franc Švara: 3. junija 1943 - petdesetletnica

Salezijanci v Albaniji

Vrhovni predstojnik salezijancev je zaupal ljubljanski in neapeljski inšpektoriji nalogo, da se obnovi delo reda v Albaniji. Uradni začetek je bil 27. septembra lani v Skadru: sedem salezijancev, od teh trije iz ljubljanske inšpektorije. Načrti so veliki: poklicne šole, katehetski center in oratorij za mladino. V Skadru obnavljajo dvonadstropno hišo bivšega italijanskega konzulata. V Tirani so že kupili 6 ha zemlje za center poklicnih šol in oratorij.

ŽIVIMO S CERKVIJO!

Postni čas

od 24. februarja do 10. aprila

Prihodnjo sredo (24. februarja) bo pepelna sredo ali pepelnica. S to sredo se začne štiridesetdnevni postni čas, ki je čas priprave na Veliko noč. Od nje dobiva ta čas svoj smisel in svojo pomembnost. V Veliki noči je namreč obsežena vsebina vseh praznikov, ker živo povzema skrivnost odrešenja.

Postni čas se začne na pepelnico z obredom pepeljenja. Duhovnik posuje vernikom na glavo blagoslovljen pepel iz oljčnih ali drugih vej, ki so bile blagoslovljene na lansko cvetno nedeljo. Pri tem vsakemu reče: »Spreobrne se in veruj evangeliju!« ali »Pomni človek, da si prah in da se v prah povrneš.«

S tem obredom Cerkev živo predoči minljivost vsega tvarnega in nazorno spominja, da smo prah in da se v prah povrnemo.

Cerkev nam v postnem času zelo priporoča pokoro, ki je v svojem bistvu spreobrnjenje, duhovna prenova, obrat človeka od ničevosti in obrnitev k Bogu. Iskreno notranje spreobrnjenje pa morajo spremljati tudi zunanja dela: odpoved, zatajevanje, dejavna ljubezen, apostolat. Pokora mora biti molitev in ljubezen. Ljubezen ne samo do Boga, temveč do vseh ljudi.

Pokora zahteva tudi post in prekinitve z grehom.

Včasih je bil post zelo strog. Danes je post samo na pepelnico in na veliki petek. Zdržek mesnih jedi je pa vsak petek.

V postnem času naj bi torej poglobili krščansko življenje in bolj pristno zaživel tisto življenje, ki smo ga prejeli pri krstu.

I.Šk.

Postni govori

Postni govori po radiu Trst A bodo letos vsak ponedeljek in petek ob 16.45. Imel jih bo dr. Ciril Sorč, po rodu iz Štomaža na Vipavskem, profesor dogmatike na Teološki fakulteti v Ljubljani in duhovni pomočnik v Ilirski Bistrici.

Skupni naslov govorov je: Bog z velikim srcem.

Naslovi posameznih govorov pa so:

- 26.2. Bog ima srce;
- 1.3. Bog ima srce zame;
- 5.3. Jezusovo Srce razodetje Očetovega Srca;
- 8.3. Križ razodetje Jezusovega Srca;
- 12.3. Prebodeno Srce: tako Bog ljubi;
- 15.3. Vstajenje - neuničljivost ljubezni;
- 19.3. Velika noč - praznik življenja;
- 22.3. Aleluja - vzklik odrešenega srca;
- 26.3. Binkošti - božje Srce odprto za vsa ljudstva;
- 29.3. Sveti Duh - Srce Cerkve;
- 2.4. Sveti Duh - oblikovalec človeških src;
- 5.4. Marijino Srce - umetnika Svetega Duha;
- 9.4. Človekovo srce ustvarjeno po božjem Srcu.

Vera v vajinem zakonu

Poleg jezika in kulture zakonca prineseta v svojo novo družino tudi vsak svoje religiozno prepričanje. (Ali neprepričanje!) To običajno izhaja iz njunih družin, okolja in naroda, ki mu pripadata. Tako se nova nastala družina sooča še z enim problemom, to je problem skupne vere zakoncev.

V kolikor pripadata različnim jezikom in tako tudi različni kulturi, se v prvih kaley zakona zbuja še novi potencial, to je njuno skupno religiozno izkustvo, ki je prepleteno z zelo različnim religioznim doživetjem, ki sta ga vsak sam doživela do zakona. Vse to običajno zakonca pripelje v nelahek položaj. Običajno vse to zasenčijo nepredvideni problemi, ki so naravnani na materialno plat. Versko doživljanje pa »potisneta« na stranski tir in tako postopoma, pa vztrajno pride do verske indiference, ki se običajno zbuja samo ob praznovanjih takšne in drugačne oblike.

Le malo je mladih zakoncev in tako tudi mlajših družin, ki si skušajo poiskati pomoč za usklajevanje

vseh teh razlik, ker ju prehitro zapelje lažja pot, to je verska mlačnost.

Dogaja pa se tudi, da poslušamo, ali pa celo beremo neutemeljene trditve, da je takoiimenovani verski internacionalizem — ko prineseta zakonca v zakon različne verske poglede, različne kulture in različne navade — živi ekumenizem, ali priložnost, ko se v različnosti življenjsko izkaže edinstvo. Prav gotovo so tudi takšni primeri. Vendar so zelo redki in so se pozitivno razvili običajno pri zakoncih, z nekoliko višjo željo po duhovnosti. Navadno se v takem zakonu vera odrine na stranski življenjski tir in jo »potrebujejo« samo v izjemnih primerih, kot so družinska slavlja, krst, birma... Zelo redki pa so zakonci, ki skušajo versko različno podoživljanje uskladiti in si med seboj pomagati, da drug ob drugem odkrivajo te lepote in vrednote. V kolikor so nam takšni primeri poznani, saj so tudi med nami, jim pomagajmo, da bi ob nas odkrili tudi tiste vrednote, ki jih imamo sami.

Ambrož Kodelja

BiH. Kaša še vedno preveč vroča

Po polomu razgovorov v Ženevi je zadeva BiH prišla pred Organizacijo združenih narodov v New Yorku. Pričakovati je bilo, da bodo na tem mestu najvišje svetovne politike našli kak praktičen izhod iz krize, posebno zato, ker se je za zadevo zavzel tudi predsednik Clinton. Toda upanje je bilo zaman, tudi v preteklem tednu se pomiritev v tej mučeniški deželi ni premaknila. Clinton je res poslal v Moskvo svojega posebnega delegata na razgovore z Jelcinom in rusko vlado, kajti jasno je, da brez določene soudeležbe Rusije ni mogoče na miren način urediti sporov v BiH. To iz preprostega razloga, ker so Rusi od davna prijatelji Srbov in tudi sedaj podpirajo Srbijo kljub embargu. Največ nafte prihaja v Srbijo prav iz Rusije. Rusi so Clintonu sicer obljubili svojo pomoč za pomiritev, toda več kot do besed in obljub ni prišlo.

V to poplavo besed, razgovorov, obljub je posegel vmes neki zračni gusar. V četrtek je zasegel nemško letalo s 104 potniki in posadko ter z grozljivo, da požene letalo v zrak, dosegel, da so letalo preusmerili v New York. Tam je talce izpustil in se predal policiji brez incidentov. Kaj je hotel? Bil je musliman in je s to svojo gesto hotel opozoriti svetovno javnost na nasilje nad Muslimani v Bosni.

Seveda tudi ta gesta ni izboljšala stanja v BiH. Tam Srbi še naprej bombardirajo Sarajevo. Oglašajo se tudi na drugih bojiščih npr. okrog Zadra, Šibenika, Karlovca. Človekoljubna pomoč sicer prihaja z letali in tudi po kopni zemlji, a z velikimi nevarnostmi. Zaradi napada na letalo so Nemci prekinili za nekaj dni humanitarne polete za Sarajevo in prestavili bazo za njih letala v Falconaro pri Ankoni, ker je iz Zagreba preveč nevarno. Muslimansko vodstvo v Sarajevu je prišlo celo do neverjetne odločitve in Muslimane pozvalo, naj odklanjajo humanitarno pomoč in rajši umrejo od lakote, če ne bo prišla človekoljubna pomoč tudi v druga mesta v Bosni, kjer prav tako in še zlasti Muslimani trpijo lakoto. Srbski četniki se pa ne uklonijo in prav zadnje dni so ustavili kolono z živili, ki je iz Beograda hotela preko Drine v Cersko, kjer so ljudje obkoljeni brez pomoči že od začetka spopadov.

Lepe besede se pa nadaljujejo. Delegacijo bosanskih Srbov so povabili v New York na razgovore o miru. Italijanski politiki so celo sprožili zahtevo po sklicanju mednarodnega sodišča za zločine proti človeštvu v Bosni, zločini se pa nadaljujejo. Ali naj človeštvo še zaupa OZN in odgovornim politikom?

Zapleten politični razvoj v naši državi

Iz dneva v dan se v Italiji kažejo znaki težavnega in negotovega vzdušja v političnem življenju. Zadeva podkupnin in nezakonitega financiranja strank je te dni dosegla višek in omajala stolčke najvišjih po litičnih predstavnikov, posebej v vrstah PSI. Sodni pozivi padajo malodane predstavnikom skoraj vseh strank, od državne do občinske ravni. Marsikateri izvoljeni občinski odbori so paralizirani, ker je precej njih članov za zapahi. Podobno velja tudi za deželne vlade. Nedavno je bil aretiran deželni odbornik Furlanije-Julijske krajine Benvenuti. Sodni pozivi so prišli tudi v Gorico zaradi domnevnih nepravilnosti v zadevi veleblagovnice Coop.

Če se zaustavimo zaenkrat le ob vsedravnih zadevah, moramo tu beležiti posebej odstop pravosodnega ministra Martellija, padec Craxija z mesta dolgoletnega skoraj absolutnega tajnika PSI, in izvolitev njegovega naslednika, ki je znani sindikalist Benvenuto. Zaustavimo se na kratko ob vseh teh premikih.

ODSTOP PRAVOSODNEGA MINISTRA

Sredi prejšnjega tedna je Claudio Martelli nenadno podal ostavko z mesta ministra za pravosodje to je

naredil zaradi sodnega poziva z zvezi z afero Banco Ambrosiano. Minister je tudi izstopil iz socialistične stranke, katere eden glavnih predstavnikov je vedno bil. Zadnje čase je Martelli predstavljal opozicijsko strujo nasproti Craxijevi večini. Dolga leta je socialistični politik (pred leti tudi podpredsednik v Andreottijevi vladi) veljal za nekakega Craxijevega delfina in zato tudi skoraj njegov naravni naslednik.

Martellijev odstop z mesta pravosodnega ministra je najprej povzročil pravi potres. Paradoksalno je tudi dejstvo, da je sodstvo poslalo poziv prav svojemu ministru...! Prvi trenutek je predsednik republike kar v Trstu podpisal dekret, po katerem je začasno zaupal ministrske posle vladnemu predsedniku Amatu. Po dobrih dveh dneh pa je že prišlo do imenovanja; za pravosodnega ministra je bil določen nekdanji predsednik ustavnega sodišča katoliško-liberalni jurist Giovanni Conso. S tem je bila vsaj zaenkrat preprečena možna vladna kriza, pa tudi morebitna širša zamenjava ministrov Amatovega kabineta.

CRAXIJEV PADEC

Pred časom napovedana nacionalna konferenca socialistične stranke je pa pred dnevi pomenila dokončen zaton socialističnega tajnika Bettina Craxija. Po šestnajstih letih je nam-

reč ta italijanski politik bil pravzaprav prisiljen odstopiti s svojega mesta. Je pa po drugi strani s skoraj železno roko in avtoritarno vodil svojo stranko, ki je zlasti zadnja leta zašla v razne delikate in nevarne situacije. Sama notranja opozicija v stranki je vse to očitala sedanjemu vodstvu in si zaželela nujne prenove oseb in politične igre. Ne nazadnje je sedaj Craxijevo politično zvezdo pokopala vrsta sodnih pozivov v zvezi s finančnimi škandali.

BENVENUTO-NOVI TAJNIK PSI

Boj za nasledstvo se skoraj še ni prav začel, ko se je že končal. Sedanja nacionalna skupščina stranke je kar hitro zapolnila politično praznino. Za novega tajnika je bil izvoljen znani sindikalist UIL in njegov dolgoletni tajnik Giorgio Benvenuto, ki pa ni parlamentarec. Zadnje čase je bil generalni tajnik finančnega ministrstva. Z Benvenutovo izvolitvijo pa ni prišlo seveda do enotnosti stranke, kot je bilo to v navadi med Craxijevim obdobjem. Če je dobil novi tajnik dobrih 57 odst. glasov, pa je druga, nekdanja Martellijeva struja, (ki jo je sedaj predstavljal Valdo Spini) vseeno odnesla kar 43% glasov. Zato Benvenuto ne bo imel lahkega dela in govori se že o bližnjem kongresu.

Spectator

IZ SLOVENIJE

Namen posvečuje sredstva

Letošnje Pastirsko pismo slovenskih škofov za postni čas 1993 med drugim ugotavlja, da so najbolj napadane in izpodkopavane tri temeljne verske vrednote: Bog, Kristus in Cerkev. Besede so težke in še težje je razumljivo, če si zamislimo, kaj vse bi se moralo v Sloveniji zgoditi po padcu komunizma. Mogoče se komu zdi taka ocena nekoliko preostra, saj očitno prehod iz boljše družbe v normalno ni enostaven. Ravno zaradi tega je treba uporabiti prave besede o pravem času.

Kdor vsaj malo pozna slovensko preteklost, bo hitro ugotovil, da je boj proti veri imel zelo različne oblike. Nekateri trdijo celo, da ga ni bilo, ampak je bil le boj proti zlorabam vere v politične namene. Resnica je ta, da se Cerkev ni hotela vključiti v politiko in sodelovati pri lastnem uničenju, kar je bil končni cilj starih oblastnikov. Zato vera ni bila »prepo-vedana«, le verniki so bili državljudi tretje vrste, za katere vrsta služb in funkcij ni bila dostopna.

Kakšne metode uporabljajo danes proti veri in Cerkvi? Stare in preizkušene, številne in različne, za njimi je čuti iste posameznike in službe, ki so to počenjale v preteklosti. Najbolj običajna metoda je navidez nedolžno zasmehovanje (karikature v Delu), norčevanje, širjenje neresnic o Cerki in njenih vidnih predstavnikih, zastraševanje nevernih (!) z izmišljenimi, kaj Cerkev zahteva od države, individualno prepričevanje državljudov (pod krinko zaupnih novic), da si Cerkev prizadeva za klerikalizem in posestništvo... Trenutno je najbolj udarna metoda obračunavanja s Cerkvijo zganjanje histerije okoli nekdanjih cerkvenih gozdov. Kot nekdanj so se združili stari liberalci in komunisti, med katerimi je sovraštvo do Cerkev najmočnejša skupna vez. Čeprav so gozdovi v Sloveniji razširjeni v tolikšni meri, da se njihovo

va površina bliža skrajni točki, je naenkrat največji problem vračilo 23.091 ha ali 2,14% slovenskih gozdov. Nasprotniki običajno navajajo višji delež, da bi lažje zavedli javnost. Na nasprotne argumente ne odgovarjajo. Materialne žrtve slovenskih vernikov, tudi iz zamejstva in tujine, ki so morali v preteklosti skrbeti za največje spomenike slovenske kulturne dediščine, jih ne zanimajo... Kako je Cerkev skrbela za svoje gozdove, molčijo. Prav gornjegrajski gozdarji, ki se lahko vsak dan prepričajo, kako je nekdanji škofijski gozdar Lojze Žumer skrbel za cerkveno posest, so celo sprožili »ustavni« spor. Prav to dokazuje, da so pri vsej tej zadevi gozdovi zadnja skrb, da je v ospredju politika. Zato preko radia in televizije v najbolj udarnih trenutkih »slovenski gozdarji« problematiko prikazujejo na način, kot da bi slovenskim gozdom grozila največja katastrofa. Ker vodijo niti tega boja nedvomno v sam politični vrh Slovenije, se je angažiralo tudi vodstvo osrednjega časopisa Delo. Številni »nekdanji« aktivisti nekdanjih »družbenopolitičnih organizacij« sistematično ustvarjajo nemir med državljudi. Tiste politične stranke, ki bi morale do tega vprašanja zavzeti jasno stališče, z molkom poniglavo taktizirajo. Razpleta tega vprašanja ni mogoče napovedati.

In kakšna je resnica? Kdorkoli hodi po slovenskih gozdovih, lahko hitro ugotovi državno »gospodarjenje«. Na stotine kubikov lesa propada po gozdovih. Gozdarji z njimi gospodarijo na način, da je celo za lastnika gozda ceneje kupiti les v Avstriji. Ni jim mogoče očitati, da niso zasajali golosek. Vendar so to delali na način, zaradi katerega pravega »naravnega« gozda ni več veliko. Kamorkoli je bilo mogoče, so nasadili iglavce. Zaradi gozdov? Ne, zaradi denarja. »Zeleni«, ki bi jih zaradi

ttega morala boleti glava, molčijo. V bistvu gre za politiko, ne gozdove! Najbolj zgovorno pa dokazuje odnos »gozdarjev Slovenije« do gozdov prav primer, ko njihovi hrvaški kolegi sekajo v slovenskih gozdovih. V več desetletjih niso uspeli rešiti vprašanje lastništva parcele, s katere na stotine kubikov najboljšega lesa potuje v sosedno državo. V bistvu gre za politiko, ne gozdove!

Ugotovili smo že, da razpleta tega pomembnega vprašanja ni mogoče predvideti. Ne smemo biti presenečeni, če bomo ugotovili, da je nekdo »lastninil« na račun Cerkev. Cerkev bo ostala siromašna, nekdo pa bo s krajo njenega premoženja (to pomeni lastninjenje) obogatel.

Viktor Renko

Otvoritev Krekove banke v Mariboru

V petek, 19. t.m., je bila v Mariboru slovesna otvoritev nove Krekove banke z blagoslovom in kulturnim sporedom. Prisotni so bili razni gostje iz domovine in tujine.

Začetek je bil v Mariboru, ker bo tu ta delniška družba imela svoj glavni sedež; kmalu pa bo prišla na vrsto Ljubljana in tudi njena prisotnost na Koprskem je že v pripravi.

Krekova banka bo poslovala v Krekovem duhu, torej z namenom, da bo pomagala nižjemu sloju: kmetom in obrtnikom.

Banka ima svoj ustanovni kapital (brez posojil) in tudi potrebna dovoljenja in potrdila za obratovanje, nima pa še dovoljenja za poslovanje s tujino.

Po 19. februarju bo na razpolago druga serija delnic. Krekova banka je torej realnost; sedaj išče svoj življenjski prostor. Naša skupna dolžnost je, da to novo in potrebno ustanovo podpremo.

Spodbudne Scalfarove izjave

Italijanski predsednik republike Oscar Luigi Scalfaro je bil v sredo, 10. in v četrtek, 11. februarja, na obisku v Trstu. Srečal se je s predsednikom deželne vlade in odborom, s predsednikom deželne vlade, s tržaškimi županom in občinskim svetom, udeležil se je slovesnosti ob

Oscar Luigi Scalfaro

odprtju akademskega leta na tržaškem vseučilišču, med tem je rešil vlado, ki je bila na robu krize zaradi odstopa pravosodnega ministra Martellija, sprejel je zastopnike slovenske narodne skupnosti v Italiji, naslednjega jutra pa predstavnike italijanske manjšine v Sloveniji in na Hrvaškem. Obiskal je nato spomenik padlim v vseh vojnah pri Sv. Justu, bazovsko fojbo in tržaško Rižarno. Za predsednika Scalfara pa je obisk na Tržaškem bil tudi priložnost, da je spoznal znanstveno - raziskovalno inštitucije, ki delujejo na Krasu (sinhrotron) in mednarodni center za fiziko pri Miramaru. Pred povratkom v Rim pa se je ustavil v Jadranskem zavodu združenega sve-

ta v Devinu, kjer je imel globoko občuten nagovor dijakom te mednarodne šole. Pozval jih je, naj iščejo resnico, ki vodi do ljubezni in posredno do miru med ljudmi.

Za slovensko narodno skupnost v Italiji so bile nekatere Scalfarove izjave zelo spodbudne. Tako je v Devinu, tik pred odhodom, dejal, da so mu razgovori z delegacijo slovenske manjšine v Italiji pokazali, da je manjšina sicer odločena braniti svoje pravice, da pa kaže kljub trditvam in polemikam nekaterih nacionalističnih krogov veliko mero strpnosti in pripravljenosti na dialog ter izražajo voljo do sodelovanja za reševanje odprtih vprašanj, da bi prišlo do resničnega sožitja. Isto velja tudi za italijansko manjšino, kateri je obljubil, da bo v mejah svojih pristojnosti posredoval pri italijanski vladi, da bi uresničila načrte, ki bi ji zagotovili obstoj in razvoj.

Slovenskim predstavnikom pa je še zlasti svetoval, naj sami predstavijo svoje poglede na zaščitni zakon in da je pripravljen manjšini pomagati predvsem z nasveti. Delegacija mu je predstavila izčrpno spomenico, v kateri so navedli vsa odprta vprašanja: od globalne zaščite do take revizije volilnega zakona, ki bi zagotovil izvolitev predstavnika slovenske manjšine v izvoljene organe. Izražena je bila tudi želja, naj posreduje na pristojnih mestih, da bi slovenska manjšina nastopala kot osebek tudi na pogajanjih med Slovenijo in Italijo za revizijo Osimskih sporazumov.

Scalfarov obisk, podobno kot obisk predsednika vlade Amata, kaže, da državno vodstvo dobro pozna problematiko slovenske manjšine in da obstajajo stvarne možnosti, da se bo usoda naše manjšine vendarle usmerila v boljše čase.

m.t.

Akademija ob 10-letnici nadškofa A.V. Bommarca

Za desetletnico nadškofa A.V. Bommarca v vodstvu goriške nadškofije je odbor pripravil tudi koncert, akademijo v njegovo čast, in sicer v petek, 12. februarja, ob 20.30 v Katoliškem domu. Nastopili so štiri zbori, profesor Giuseppe Bergamini pa je predstavil knjigo Sergia Tavana Aquileia e Gorizia.

Akademijo je začel otroški zbor Schola Cantorum iz Tržiča; vodi ga Pietro Poclcn. Zbor sestavljajo odrasli otroci, ki so tako prvi s petjem izpovedali svojo vdanost g. nadškofu za njegovo desetletno vladanje goriške nadškofije. Za njimi je stopil na oder MePZ Podgora. Pod vodstvom dirigenta dr. M. Špacapana je odpel tri pesmi, Vodopivčevo Ecco sacerdos Magnus, Palestrinovo Alma Redemptoris Mater ter Ko bi jaz zvonček bil. Torej tri pesmi treh različnih avtorjev.

Prof. Giuseppe Bergamini je nato z jasno in zavzeto besedo predstavil zadnje delo prof. Sergia Tavana s tržaške univerze. Gre za študijo o zakladih oglejske Cerkve, to je o raznih nabožnih predmetih, ki so iz Ogleja priromali v Gorico, ko je ta postala nadškofija, in se tu hranijo. O knjigi bo treba kaj več povedati kdaj kasneje.

Na sporedu sta bila še dva zbora: Coro Monteverdi iz Rude. Gre za moški zbor, ki uživa velik sloves v naši deželi. Dirigent je Orlando Di-piazza. Zbor je izvajal tri pesmi treh domačih komponistov, nalašč naštu-diranih za to priložnost. Zapel je La luna Cecilije Seghizzi, Gnot d'avril Artura Zardirā ter Cui mi dis diri-

genta samega.

Spored je zaključil zbor sv. Ignacija, ki ga vodi prof. Stanko Jericija. Izbral si je tri polifonske pesmi, med njimi Jericijevo Pater Noster. Prof. Jericija se v zadnjem času pojavlja kot komponist modernega sloga. Zato njegov Pater Noster ne sledi polifoniji ali gregorijanski melodiji, temveč vnaša nove motive v večglasju.

G. nadškof se je ob koncu zahvalil vsem in še posebej županu Tuzziju za njegove besede in pozdrav. Koncert je bil lepo doživetje in ubrano izpeljan, le udeležba bi lahko bila večja, saj so v dvorani še bili prosti sedeži.

Napovedana je škofijska sinoda

V nedeljo, 7. februarja, je g. nadškof A.V. Bommarco v svojem nagovoru v cerkvi sv. Ignacija napovedal škofijsko sinodo. »Po končanem koncilu, po izdaji novega Cerkvenega zakonika, po izdaji Katakizma za vso Cerkev je prišel čas, da se naša Cerkev zbere na sinodi za utrditev občestvenosti, potrditev svoje identitete in tistih posebnosti, ki so koristne za nadaljnjo pot naše Cerkve«, je dejal g. nadškof. Kdaj bo sinoda, se ne ve, napovedana je.

Zadnja škofijska sinoda je pripravil nadškof Karel Margotti marca leta 1941. Lahko bi ji rekli »vojna sinoda« in ni nikoli prav stopila v veljavo ter se je nihče več ne spominja. Prihodnja sinoda bo gotovo drugačna, saj so tudi časi drugačni.

Nova premiera skupine ODER 90

Mladi igralci so se predstavili goriški publiki z dramo Ksaverja Meška Mati

Zdi se, da je hotela amaterska gledališka skupina ODER 90 z Meško-vovo dramo Mati ubrati novo pot v svoji repertoarni politiki. Predstavili so se z dramo in ne s komedijo, kot je pri takih skupinah navada. Opustili so torej preizkušeni recept »veselice«, ki nudi gledalcem uro ali dve smeha in dobre volje, in se podali na negotovo pot drame. Prav gotovo je temu botrovala želja, da se skupina loči od drugih gorških ljubiteljskih skupin tudi z izbiro repertoarja.

Mati je diskusijska igra, ki je nastala v pozni jeseni 1908 pri Mariji na Zilji pri Beljaku, kjer je Meško dolgo let opravljal dušnopastirsko službo. Že dolgo je Meško razmišljal, kako bi se dalo napisati dramo o domovini in prav na Koroškem mu je domovinska ljubezen navdihnila to delo, ki simbolično prikazuje trpečo, razžaljeno, a vedno odpustljajočo mater-domovino.

Dejanje se godi v Strelčevi vili ob večjem trgu na Slovenskem. Mati, gospa Strelčeva, je privzdignjena v prispodobo vseh slovenskih mater in v simbol slovenske domovine. Enako so v simbole posplošene tudi druge postavbe. Jedro drame predstavljajo Meškove misli o domovinstvu in tujstvu, o delu za narod, o vlogi umetnika v narodnem občestvu, o dolžnostih umetnika do domovine in nasprotno. Pisatelj glasnik je tu župnik, ob strani pa mu

Prizor iz nedeljskega nastopa

stojita gospa Strelčeva, zlasti pa Tina. Pisatelj je s to igro zapel slavospev domovini, ki jo neskončno ljubi. S srcem in dušo je napisal to dramo, vendar je Meško, bolj kot dramatik, pisatelj, ki so mu vseh zasanjani prizori, sentimentalnost, mehka čustvenost. Zato nas v glavnem njegove drame ne zadovoljijo. Dialogi gledalca utrujajo, pretežki so in predolgi in spadajo bolj v knjigo kot na oder.

Tega zahtevnega dela se je lotil z veliko vnemo Kazimir Černič, prvič v vlogi režiserja. V delo je vložil mnogo truda in razumevanja, ki ga je bilo čutili v marsikateri sceni. Režiji je

priskočila na pomoč dobra igra vseh nastopajočih.

Efektno in zelo posrečeno simbolno inscenacijo si je zamislil Herman Kosič, čeprav bi si želeli, da bi v drugem in tretjem dejanju bolje osvetlil igralce.

Snežica Černič je bila zadolžena za kostume in maske. Scenski asistent je bila Marinka Černič, šepetalka pa Mirjam Obljubek. Številno občinstvo, ki si je v nedeljo ogledalo premiero Meškove drame, je ob koncu nagradilo z dolgim aplavzom resno prizadevanje vseh izvajalcev. -mi

Colombo in Peterle v Gorici

sta odprla nov obmejni prehod

V torek, 16. februarja, sta se ustavila v Gorici zunanja ministra Emilio Colombo in Lojze Peterle. Pripeljala sta se v Venkovo, da sta slovesno odprla za promet nov obmejni prehod prve kategorije. Ta novi prehod bo sedaj odprt tudi za potne liste, do čim je bil do sedaj le za prepustnice. Povezoval bo Venkovo na italijanski strani z Dobrovim v Brdih.

Ta novi obmejni blok je bil potreben posebej zaradi gospodarskih razlogov, saj od Gorice do Stupice ob Nadiži ni bilo prehoda za potne liste. Razdalja je pa 30 km. Novi prehod pa ne bo služil za težki promet, ki se bo še nadalje odvijal preko pre-

hodov v Gorici oz. pri Vrtojbi. Izredne važnosti bo pa za Goriška Brda, ki bodo z novim blokom imela neposredno povezavo z bližnjo Furlanijo.

Srečanje obeh ministrov je služilo tudi za izmenjavo mnenj o odnosih med obema državama, posebno še o Osimskih sporazumih ter zaščiti obeh narodnih skupnosti, italijanske v Sloveniji ter slovenske v Italiji. V ta namen je minister Peterle prejšnji dan, v ponedeljek imel v Ljubljani srečanje s slovensko delegacijo iz Italije ter z italijansko iz Kopra.

O sadovih teh srečanj bomo poročali prihodnjič.

PD »PODGORA«

Pustno srečanje 1993

Sobota 20. februarja od 15. ure dalje

Nastopajo: Učenci osnovne šole — Dobrovo z veseloigro Pujskovo kolo
Režija Vanja Kragelj
Otroci Mladinskih zborov iz Števerjana in Podgore s petjem in šaljivimi prizori

Sledi pustno rajanje z nagrajevanjem najlepših mask

Nedelja 21. februarja ob 19. uri

Veseloigra Dolžnost je dolžnost — Dramska skupina Štandrež
Režija M. Štrukelj
Petje in šaljivi prizori — Mladinski zbor »Podgora«
Sledi družabnost z raznimi presenečenji

Vsi toplo vabljene

TEDNIK LJUDSKEGA RADIA

Naslovi:

- Na Balkanu poražene tudi ZDA?
- Bosna ukinja farso humanitarne pomoči
- Istra lahko postane krizno območje
- Slovenci še kar naprej v PSI

Katoliški
glas
bomo izboljšali
tudi
s Tvojo
pomočjo!

OBVESTILA

Širši odbor Zveze slovenske katoliške prosvete se bo sestal v ponedeljek, 22. februarja, ob 20.30 v Katoliškem domu v Gorici.

ZAHVALA

Župnijsko občestvo iz Nabrežine se iskreno zahvaljuje ob priliki Nedelje kat. tiska dr. K. Humarju za izčrpen in jasen govor med sv. mašo ob 9.30; prav tako ansamblu—kvintetu Zvezde in gostu Dušanu Jakominu ob večerni prireditvi, ki je bila deloma okrajšana zaradi nevršeč-nih težav. Vsem toplā zahvala in voščila za nadaljnji napredek in sodelovanje.

10. revija pevskih zborov sovo denjske občine

Kulturni delavci so 31. jan. letos v sovo denjskem KD praznovali 10-letnico pevske revije Svo denjska poje.

V imenu sovo denjske občinske uprave je pozdravil odbornik Rafko Butkovič.

Zamisel, da se pevski zbori sovo denjske občine predstavijo enkrat na leto domačemu občinstvu, in to v času posvečenem slovenski kulturi, je iz l. 1984, organizator pa je KD Svo denjska.

Smrt v Dornberku

Dne 9. februarja je zaradi srčne bolezni umrl Branko Bric, rojen v Dornberku pred 65 leti. V hudih letih komunističnega terorja je moral kot 14-leten fantič, skupaj z mlajšim bratom, prisostvovati neusmiljenemu prizoru. Na travniku pod Gradiščem so poslani morilci pred njima ustrelili očeta. Ko je Branko v oskrbi pri dobrih ljudeh v Žabnicah prebolel nasilno očetovo smrt, se je vrnil v Dornberk, se oprijel dela na kmetiji in dobil primerno službo. Mlajši brat je medtem študiral in postal duhovnik.

Branko se je pridružil cerkvenemu pevskega zboru, postal član planinskega društva in gasilskega društva ter bil odličen amaterski fotograf. Za vsako dobro stvar se je zanimal in rad pomagal, povsod je bil spoštovan in priljubljen. O tem je pričala tudi velika množica na pogrebu. Pri polni cerkvi je z njegovim bratom Bogdanom somaševalo več duhovnikov in lepo pel mešani pevski zbor. Na pokopališču so se od njega poslovili predstavniki planinskega in gasilskega društva ter sodelavci. Kakor pred rojstno hišo, mu je tudi ob odprtem grobu zapel v slovo moški pevski zbor. Ženi, sinovoma, hčerki ter sorodnikom naj gre naše sožalje, njemu pa naj Bog stotero povrne za vse dobre. J.Č.

ŠPORT

Odbojka - Moška C2 liga

Olympia CDR
Ipem Buia

3:1 (15:5, 15:3, 13:15, 15:12)

Olympia: Vogric A. in M., Terpin J. in S., Petejan, Dorni, Povše, Devetak, Sfiligoj.

Olympia CDR je z zmago proti tehnično povprečnim gostom potrdila svojo nepremagljivost na domačem igrišču, čeprav je z igro zadovoljila le v prvih dveh nizih. Tekma se je za naša začela zelo dobro, saj je bil prvi set izenačen le na začetku; Olympia je nato izkoristila zase ugodno pozicijo, ko so bili v nasprotnikovi prvi liniji nižji igralci, tako da je z dobro postavljenim blokom nalezala mnogo točk. Tudi v drugem setu so domačini ohranili koncentracijo ter imeli vaje igre stalno v svojih rokah. Zpletlo se je v tretjem setu, ko je trener domačih poskusil z novo formacijo; ta je začela slabo in se hitro znašla v zaostanku (2:8), vseeno pa je našla pravi ritem in nasprotnika dohitela na 12:12. Takrat je imela Olympia v bistvu niz v svojih rokah, a je zaradi nekaterih banalnih napak in dvomljivih sodnikov odločitev nasprotnik prvi dosegel 15 točk. V četrtem setu je Olympia še vedno igrala spremenljivo, a je na koncu vseeno zmagala.

Igor Povše

Novi škofijski pastoralni svet

Šestega februarja je g. škof imenoval novi škofijski pastoralni svet, v katerega so se volitve vršile sredi januarja. V njem so slovenski duhovniki dr. Lojze Škerl, dr. Jože Špeh, g. Franc Vončina, redovnici Alojzija Kutin in Doroteja Rupnik, laiki Bruna Ciani in Edi Bogatec kot zastopnika Openske dekanije, Boris Slama in Neva Zaghet iz Šentjakobske dekanije, Margi De Luisa, Anton Kostnapfel, dr. Tomaž Simčič in Edi Žerjal kot zastopniki različnih slovenskih organizacij. Vsega skupaj je sedemdeset oseb. Trajal bo pet let. Njegova naloga je predvsem ta, da pod vodstvom škofa raziskuje in pretresa, kar zadeva pastoralne dejavnosti v škofiji, in glede njih predlaga praktične sklepe. Prvo sejo bo novi svet imel v začetku marca, ko bo iz svoje srede izbral tudi tajništvo.

Škofova pastoralna vizitacija

Že v adventu je g. škof začel svoj tretji pastirski obisk po župnijah, ki je tokrat posvečen predvsem liturgiji ali bogoslužju. Na vrsto pridejo kmalu tudi nekatere mestne župnije, kjer se vrši slovenska služba božja, in sicer: 7. marca bo g. škof v Salezijanski župniji, 14. marca pri sv. Jakobu, 21. marca v Škednju in 2. maja v župniji Žalostne Matere božje pri sv. Ani. Septembra pride na vrsto Kolonkovec, oktobra in novembra pa Milje, Žavle, Novi sv. Anton, Podlonj in sv. Ivan.

Pripravimo se na ta obisk z molitvijo, obenem pa tudi poskrbimo, da bodo nedeljska bogoslužja pripravljena, lepo obiskana in doživeta.

Franc Vončina

Novi tržaški prefekt

Novi tržaški prefekt in vladni komisar dr. Luciano Cannarozzo se je že predstavil s prijateljsko potezo predstaviteljkom tiska. Novi prefekt prihaja iz Reggio Calabrie in bi se rad čim prej seznanil s tržaško stvarnostjo.

Srečanja je nadaljeval z obiskom pri dežellem predsedniku, mestnem županu in tržaškem škofu.

Mačkolje

V soboto, 13. t.m., so sorodniki in veliko število vaščanov spremili na domače pokopališče vsem priljubljenega Alojzija Tula, po domače Čukarjevega. Dosegel je visoko starost: kljub 92 letom je bil vseskozi mladosten. Tih, blag, veseljak, hudomušen, odprt za vsako dobro stvar; prežet za iskreno vero, je vedno našel za vsakogar dobro besedo, čeravno je bil v življenju hudo prizadet (smrt sina in žene).

Dober in zvest pevec, vztrajen, dokler mu je zdravje dopuščalo, nedeljskega srečanja v domači cerkvi pa ni nikoli zamudil. Bog ga je sprejel v večno veselje.

Bazovica

Za Božič smo začeli proslavljati 100-letnico naše župnije, ko smo našo župnijsko cerkev postavili v jaslice z napisom: 1892-1992. S proslavami bomo nadaljevali skozi vse leto. Naši mladini smo že dali priložnost, da sodeluje pri proslavi.

Priredili smo slikarski ex tempore po naših šolah in v Slomškovem domu. Tema je bila: Naša župnijska cerkev in podružne cerkve. Nad 80 otrok (vrtec, osnovna in srednja šola) je sodelovalo s svojimi izdelki. Komisija bo ocenila njihove grafične stvaritve, zadnjo nedeljo februarja pa bo slovesno nagrajevanje v kinodvorani.

Pričakujemo, da nam bodo razne ustanove in trgovine poskrbele primerne darove, ki bodo gotovo razveselili otroke in jih v življenju spominjali na 100-letno delovanje župnije. Openska hranilnica se nas je že spomnila, za kar se ji pristrčno zahvaljujemo.

Sedmega februarja smo imeli Prešernovo proslavo, ki jo župnija priredi vsako leto kot znamenje, da nas župnija vzgaja v ljubezni in zvestobi do svojega naroda, in to skozi celo stoletje.

MŽ

Zanimiv glasbeni popoldan

V nedeljo, 14. t.m., se je v kinodvorani v Bazovici odvijala zanimiva in prijetna prireditev, posvečena slovenski zamejski popevki in narodno zabavni glasbi. Občinstvo je prisluhnilo skladbam, ki so bile pred skoraj tridesetimi leti izvedene na dveh festivalih slovenske zamejske popevke, pubudnik katerih je bil Stanko Birs. Skladbe so seveda napisali zamejski avtorji, med katerimi naj omenimo samo Aleksandra Vodopivca in pokojnega Draga Žerjale, v bazoviški kinodvorani pa sta jih izvajala Mix orkester in Tržaški narodni ansambel ter pevci Mario Simič, Edith Kocjan, Marta Fabris, Kristina Besednjak, Ivica Vergam in Tullio Možina. Pri nas je zvrst popevke zašla nekoliko v pozabo, zato je prav

nedeljska prireditev izzvenela kot pobuda za ponovno organiziranje novega festivala zamejske popevke.

Sporod je povezoval kabaretist Andro Merku, ki je poslušalce kratkočasil z domiselnimi in hudomušnimi vici. Skratka, seznanili smo se z glasbeno zvrstjo, ki smo jo — vsaj mlajši del občinstva — le površno poznali. Verjetno si je na koncu marsikdo zaželel, da bi se s slovensko zamejsko popevko še srečal.

- n. - l.

Barbarsko na stadionu

Nogometna tekma: Triestina - Vicenza, obračun med nasprotnimi športniki.

Ob športnih (?) srečanjih smo prišli že do tega, da se računa na razna vroča nasprotstva, zato je pri stadionih veliko policistov. Kdo pa skrbi za odpravo tega pojava? Nihče?

Tako smo bili ponovno priče nastopa skrajnežev, ki se »sprostijo in zabavajo« na račun javne imovine: na zelena tla so razmetali — mimo orožnikov — nove plastične sedeže; polomili so razne napise, obmetavali »nasprotnike« s pomarančami in grenivkami, pred stadionom zažgali in prevrnili smetnjake; kamenjali policiste, jih psovali in jim žugali s pasovi.

Zaključek: eni v bolnico, drugi v zapor. To so danes prepogoste slike športnih srečanj.

Nihče ne skrbi za preventivni poseg, prevzgojo teh mladih, za prikaz drugačne, pozitivnejše zabave.

Vlak s »športniki« iz Vicenze je pripeljal do Žavelj, tako da niso šli po mestu. Čim so mladi izstopili, je začelo kričanje, med drugim: »Trst je slovenski, Italija ga ne mara!« pa še znana vpitja. Med raznimi zastavami je bilo opaziti zastavo Lige Venete z levom sv. Marka, črno zastavo s prekrižanimi kostmi in lobanjo, angleško zastavo in celo zastavo japonske cesarske mornarice.

Nad 600 orožnikov je skrbelo za red.

Kdo bo plačal škodo? S takimi pogoji naj gredo športniki na nogometna srečanja?

- i

«Naši graju na radio»

V naravi človeka je, da se želi nekje uveljaviti. In Kontoveljci kot Prosečani so to dosegli v nedeljo, 7. febr., pri Sv. Ivanu s svojo humoresko Naši graju na radio. Identificirali so se temperamentno, zraščeni z domačo kraško zemljo, z burjo prevetrano. Priklicali so na oder leta, ko se je pojavil prvi radijski aparat, in prikazali nezaupanje, ki ga vsaka novost izzove pri ljudeh. S tipično vaško dinamiko so igralci z rastočim zagonom realistično približali takratni čas in značaje ljudi, pristne in samozavestne.

Drugo poglavje je seveda njihovo narečje, dokaj različno od ostalih tržaških. Zato se je ob koncu slišal komentar, da »Sloven'e Slovenca ne razume«, ker je dobršen del besedila ostal kot nedorečen. Vendar je izzarito ljudski ton učinkovito obarval komične prizore, da je vsebina dogajanja, kljub narečju, občinstvu bila razumljiva.

Vsekakor prinesli so smeh in dobro voljo, kar je več vredno kot neka prostaškost, ki nam jo poklicna gledališča, kadar gostujejo v Kulturnem domu, čisto po nepotrebnem postrežejo.

F.V.

Prof. Andrej Vovko predaval v DSI

Prof. Andrej Vovko je v ponedeljek zvečer predaval v prostorih DSI o zanimivem trenutku naše zgodovine: Nekaj osnovnih potez Družbe sv. Cirila in Metoda. In dejansko ni bilo mogoče prikazati le nekaj osnovnih potez, saj o tej družbi obstajajo prave razprave. To je bilo sicer predavateljeva disertacija, ki jo je spopolnil z nadaljnji raziskovanji.

Prof. Vovko je osvetlil predvsem dobo od leta 1885, torej od nastanka družbe do leta 1918.

Prikazal je v splošnih obrisih njeno razvejano dejavnost in njeno za nas važno vlogo. Družba je ustanovljala šole tam, kjer jih ni bilo. Gospodarsko se je v glavnem naslanjala na podporo ljudstva in ustanov, da je lahko vzdržala 336 podružnic ter skrbelo za reden pouk za tisoče otrok v Sloveniji, na Primorskem in na Koroskem. Ko govorimo o Cirilmetodovi družbi, nam takoj stopi pred oči mogočna stavba, ki še sedaj stoji v ul. Montecchi, in za zidavo katere je družba plačala pol milijarde zlatih kron.

Družba ni vedno naletela na razumevanje pri oblasteh, hkrati pa sta jo ovirali dve potujčevalni ustanovi: Lega nazionale in Schulverein. Kakor je bil jasen njen nastanek, tako pa megljen njen zaključek. Cirilmetodova družba spada med korenine našega izobraževalnega in sploh kulturnega življenja in je prav, da jo ponovno spoznamo, posebno ko nam govori strokovnjak.

Sluga dveh gospodov v Saležu in Šempolaju

Na povabilo kulturnih društev iz Saleža in Šempolaja so člani dramske skupine prosvetnega društva »Štandrež« nastopil v petek, 12. in soboto, 13. februarja, v občinski dvorani v Saležu in v šolskih prostorih v Šempolaju s komedijo Carla Goldonija Sluga dveh gospodov. V Šempolaju so pri programu sodelovali tudi osnovnošolski otroci, medtem ko so v Saležu začeli večer harmonikaši Glasbene matice. Prireditvi sta bili ob dnevu slovenske kulture in sta privabili lepo število domačinov, ki so bili vidno zadovoljni s programom.

Iz delovanja SKK

V soboto, 13. t.m., je v prostorih Slovenskega kulturnega kluba potekal večer, ki ni bil ravno posvečen kulturi. Bliža se namreč pust, zato so klubovci organizirali že običajno predpustno zabavo. Tokrat pa so že-

V nedeljo, 21. februarja, ob 17. uri vas bo v Marijinem domu, ul. Brandesia 27, pri Sv. Ivanu zabaval čarodej Vikj.

Vljudno vabljeni!

leli spremeniti tudi njeno obliko. Na vrsti je bil torej Pižama party, ki so se ga lahko udeležili le tisti, ki so prišli v pižami in z blazino v roki. Poleg originalne zamisli so klubovci poskrbeli tudi za originalen večer: na sporedu ni bil običajen ples, kajti taka formula se je že izkazala za neučinkovito, temveč veliko število družabnih igrac, ki sta jih vodili predsednica Nataša Zubalič in poverjenica za reklamo Francesca Simoni. Prisotni so se tako zabavali z duhovitimi igrkami, poskrbljeno pa je bilo tudi za prigrizek. Edina negativna stvar je bila v tem, da se večera ni udeležilo veliko število klubovcev ali drugih mladih — morda zato, ker niso našli svojih pižam?

Tudi ta teden bo v klubu zabavni večer za vse tiste, ki se ne bodo udeležili nobenega pustnega plesa ali imajo raje drugačne vrste zabave. Na sporedu bo namreč ogled zabavnega filma in družabnost.

Tomaž Susič

Spoštujmo Rižarno!

Odločno to ne gre, da bi tržaška občinska uprava namenila prostor v bližini Rižarne za cirkuške prireditve.

Temu neumestnemu načrtu se upira zdrava pamet.

Izšla je prva številka Mladike v letošnjem letu

Bralci in naročniki Mladike so že ali bodo kmalu dobili v roke prvo številko te revije v letošnjem letu. Začetek je posvečen prav njim — bralcem torej, z objavo statistik o številu naročnikov. Uredniki z veseljem ugotavljajo, da je slednje v letu 1992 naraslo. Novo leto pa je prineslo tudi nekaj novih rubrik. Te so:

1) Iz arhivov in predalov: naslov že sam na sebi pove, da se bo rubrika ukvarjala z dokumenti, korespondenco idr., ki so bili dosedaj zaprti ali skriti v predalih. V tej številki je objavljena korespondenca med dr. Franetom Tončičem in dr. Borisom Pucem o prošnji za vrnitev dr. Lava Čermelja v Trst;

2) Zaznamki: ti bodo po besedah uredniškega odbora revije »beležili razne spodrsrljaje in nerodnosti v slovenskih medijih«;

3) Tisk od Triglava do Andov: ta rubrika pa bo komentirala izid kake številke letošnjega letnika različnih slovenskih revij v matici, zamejstvu in zdomstvu. Kot prva je bila izpod peresa Zore Tavčar recenzirana 10. številka buenosaireske revije Duhovno življenje za leto 1992. V tej številki Mladike lahko preberemo tudi drugi del intervjuja Zore Tavčar s pisateljem Zorkom Simčičem, letošnjim nagrajencem iz Prešernovega sklada, katerega slika krasi platnico Mladike. Kot običajno tudi ta številka vsebuje ocene o literarnih delih, razstavah in sezoni Glasbene matice.

Pestra in bogata je tudi mladinska priloga Rast, tokrat na osmih straneh. nl

SLOVENSKO STALNO GLEDALIŠČE

Thornton Wilder

Naše mesto

Režija Adrijan Rustja

TRST

v četrtek, 25. februarja, ob 20.30 ABONMA RED E
v soboto, 27. februarja, ob 20.30 ABONMA RED F
v nedeljo, 28. februarja, ob 16.00 ABONMA RED G

Dom Jakoba Ukmarja - PD I. Grbec
PD Kolonkovec
vabijo na
prireditve

Dneva slovenske kulture,

ki bo v nedeljo, 28.t.m., ob 16. uri
v Domu Jakoba Ukmarja
v ul. Soncini 112 v Škednju.
Na proslavi bo govorila
prof. Matejka Peterlin-Maver

V večnost so odšli

Duhovnik Jožko Benedetič

Ko sem samodejno napisal naslov spominskemu zapisu o Jožku Benedetiču, sem presenečen opazil, da pokojnega ne bi mogel bolje označiti kot z besedo duhovnik. Kajti bil je resnično Kristusov duhovnik v najpristnejšem pomenu besede. Njegovo duhovništvo se je zarisovalo v zvestobi Bogu, Cerkev in »našim ljudem«, kakor je rad sam rekel.

Toda Bog je nemalokrat dodobra preizkušal to zvestobo. Najbrž jo je v Vipolžah v Goriških Brdih na praznik sv. Jožefa leta 1927 rodil revnim

Jožko Benedetič novomašni pridigar

staršem. Dalje, ko je sledil najnežnejšemu božjemu klicu in šel v goriško Malo semenišče, kjer ni doživel vzgoje v ljubljenem materinem jeziku, kakor bi jo po vseh božjih in človeških postavah zaslužil. Nadaljnja preizkušnja njegove zvestobe Bogu je bil študij na Teološki fakulteti v povojni Ljubljani. Koliko njegovega trpljenja in trpljenja njegovih sodelavcev, ki so jih komunistične oblasti znale šikanirati do ponižanja, bo ostalo povsem znanega samo Bogu! Na začetek njegove duhovniške poti, ki se je začela 29. junija 1951 s posvečenjem v ljubljanski stolnici, je Bog postavil zopet preizkušnjo: težko bolezen. Morda je bila ena njegovih najglobljih bolečin prav dejstvo, da mu je bolezen preprečila, da bi se že prvo leto z vso vnemo predal duhovniškemu delu, kakor se mu je pozneje predajal celo življenje.

ŽUPNIK IN SPIRITUAL

O svoji duhovniški poti je rekel lansko jesen: »Dvajset let sem bil župnik, dvajset let pa duhovni voditelj (spiritual) v semenišču.« Da, pokojni je bil od leta 1952 do 1963 župnijski upravitelj v Šmartnem v Brdih, od leta 1977 do 1986 pa župnik v Solkanu. 14 let (od 1963 do 1977) je bil duhovni voditelj v Malem semenišču v Vipavi, 6 let (od 1986 do 1992) pa v ljubljanskem Bogoslovnem semenišču.

Težko je za temi suhoparnimi številkami prepoznati njegovo bogato duhovniško pot. Naj omenim, da je v Šmartnem od Tonetu Kralju poslikati cerkev ali da je v Solkanu preuredil prezbiterij po načrtu arhitekta Kvaternika. Toda gospod Benedetič je vedel, da se Cerkev gradi predvsem z drugim materialom. Že v Šmartnem je dvakrat pripravil

ljudski misijon. Med prvimi je v povojnem času na Goriškem začel z vevroukom srednješolcev in mladine. V času njegovega službovanja v vipavskem semenišču je doživel razcvet duhovnih poklicev. Na njem je slovela strašna odgovornost pravičnega usmerjanja pripravnikov na duhovništvo. Kakor da mu to ni bilo dovolj, je v času počitnic in praznikov vodil duhovne vaje za fante in dekleta.

Kot solkanski župnik je od leta 1980 do 1986 vodil novogoriško dekanijo. Sodeloval je pri različnih škofijskih komisijah (liturgična, duhovni poklici), pri katehetskih tečajih na Mirenskem gradu. Ob tem pa je vedno živel bogato duhovno življenje.

DAJAL JE IZ BOGATE NOTRANJOSTI

Celo življenje se je z neprestanim branjem in študijem izpopolnjeval v teologiji. Trdno zasidran v veri svojih prednikov, je s pomočjo bogatega duhovnega življenja iskal dušnopastirске rešitve za prihodnost. To njegovo notranje bogastvo so opazili drugi duhovniki, in kmalu je začel z duhovnimi vajami, zlasti za duhovnike in bogoslovce po Sloveniji in v zamejstvu. Več let zaporedoma je imel duhovne vaje za slovenske novomašnike. Ko sedaj pregledujemo, kje vse je imel duhovne vaje in duhovne obnove, se pravzaprav čudimo njegovi plodovitosti. Toda gospod Benedetič se je na vse to vestno pripravil. Zaradi plodovitosti kakovost ni trpela. Pri njem je vsaka beseda imela svojo težo, kakor da se je navzel sloga cerkvenih dokumentov, ki jih je tako rad in vestno prebiral. Del tega bogastva je objavil v raznih verskih časopisih, večji del pa ga je ohranjenega na njegovem domu v Vipolžah.

NJEGOVA SMRT

»Kakršno življenje, takšna smrt«, pravi slovenski pregovor. Pokojni Jožko je bil celo življenje vesten duhovnik. In prav na poti k najsvetejšemu duhovniškemu opravilu — maši ga je doletela smrt. Celó življenje je bil povezan z Bogom. Tudi v smrtni uri je dobil milost, da mu je stal ob strani Kristus »moč izmučenih«, ko mu je rektor Slovenika msgr. Jezernik podelil zakrament bolniškega maziljenja in stal ob strani. Tako nam ne govori samo s svojim življenjem, ampak tudi s svojo smrtjo. Naj njegova smrt prebudi med verniki ljubezen do maše, iz katere je pokojni celo življenje črpal moči za življenje. Njegovo prizadevano duhovniško življenje in delo za nove duhovne poklice pa naj v naših občestvih prebudi nove duhovne poklice.

Toda naj zaključim z osebnim doživljajem. Gospoda Benedetiča, svojega nekdanjega spirituala, sem prosil, če bi za knjižico Molimo s Cervkijo napisal uvode v berila in evangelije. Pristal je in vestno do roka poslal razmišljanja. Kakšen dan pred njegovo smrtjo sem jih skupaj z ostalim gradivom oddal v tiskarno. 6. februarja zvečer sem zvedel za njegovo smrt. Šel sem v njegov zadnji rokopol in se začital v njegove misli

Veličastni pogreb

En teden je trajalo, da so v Rimu uredili vse papirje za prenos pok. Jožka v rodne Vipolže. V petek so se od njega poslovili v Sloveniku ob navzočnosti tudi veleposlanika pri Vatikanu dr. Falleža. Pogrebno mašo je imel rektor msgr. M. Jezernik. Nato so krsto pokojnega prepeljali v Vipolže. Tu je v soboto, 13. februarja, sledil pogreb. Njegovo krsto so položili na pare kar na domačem dvorišču, kjer so postavili tudi oltar. Ob 14. uri je iz bližnje hiše krenila vrsta duhovnih sobratov s 4 škofi. Prišli so: škof Metod Pirih, ki je pogrebne obrede vodil, nadškof dr. Alojzij Šuštar, novi pomožni škof Alojzij Uran, ter mariborski škof Fran Kramberger; duhovnikov pa je bilo brez števila, morda 150 ali več iz vse Slovenije; z lepo skupino so bili zastopani ljubljanski bogoslovci, ki so med mašo tudi vodili petje.

Po evangeliju je škof Pirih imel pridigo, v kateri je najprej izrazil sožalje navzočnemu 93-letnemu očetu ter obema sestrama ter nato orisal življenjsko pot in delo pok. Jožka. Posebej je omenil njegovo bolezen. Pred posvečenjem je bil tako bolan, da so bili v dvomu, ali bi ga posvetili. Toda škof Anton Vovk je odločil: »Tudi če bo samo enkrat maševal, ga posvetim.« A je g. Jožko potem maševal še 41 let do sobote, 6. februarja. Izkazalo se je kakor ob njegovi smrti: Božja pota niso naša pota. Zaključil je

na veliki petek in veliko noč. Meni so zveneje preroko...

O KRIZU

»Kristus se s svojim trpljenjem približuje in pridružuje vsem trpečim in izmučenim, vsem razžaljenim in žalostnim. Krepi, tolaži in podpira vse, ki upognjeni pod težo bolečin, vlečejo svoj križ. Vsem zagotavlja, da njihovo trpljenje ni zaman, in jih vabi, naj z njim nosijo svoj križ v veliko noč.« (Veliki petek, uvod v 2. berilo)

O VSTAJENJU

Kristusovo vstajenje je edinstven in najpomembnejši dogodek v zgodovini človeštva, ki je popolnoma zasukal tek veselja in človeške zgodovine. Kristus je z njim dokončno zaustavil oblast zla in sile smrti...

ZAHVALA

Ganjani ob toliki udeležbi na domu žalosti pokojnega

Franca Korena

se iskreno zahvaljujemo g. dekanu Antonu Lazarju, g. ž. Žbogarju, g. ž. Bolčini za pogrebne obrede, dr. Oskarju Simčiču in g. Maffeu Zamponardiju za tolažilne besede, Hermanu in cerkvenim pevcem za lepo petje, Hadrijanu Corsiju za poslovlilni govor, sorodnikom in prijateljem, ki so z nami žalovali v teh težkih dneh, in vsem, ki so darovali za cvetje ali v dobre namene. Posebna zahvala tudi vsem, ki so dragega pokojnika pospremili na zadnji poti, in vsem, ki so se ga spomnili v molitvah.

Žalujoča žena Marica, sin Albert, hčeri Bruna in Jerica in brat Alojz z družinami

Gorica - Števerjan, 15. februarja 1993

Radio Trst A

Spored od 21. do 27. februarja 1993

Nedelja: 8.30 Kmetijski tednik. 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 9.45 Pregled slovenskega tiska v Italiji. 10.00 Mladinski oder: »Hrošč leti v somraku«. 11.00 Za smeh in dobro voljo. 11.30 Filmi na ekranih. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Narodnostni trenutek Slovencev. 13.20 Glasba po željah. 14.10 Janez Povše: »Za svobodo ali proti njej«. 14.45 Pesmi miru. 15.00 Iz krajevnihi stvarnosti. 16.00 Šport in glasba.

Ponedeljek: 8.10 Jugoslavija po letu 1945. 10.10 Stereofonski koncert. 11.30 Odrpna knjiga. Vladimir Bartol: Ettore Mangialupi, protagonist Tržaških humoresk. 12.00 Taborišče Gonars (pričevanja preživelih). 12.40 Koroška poje. 13.20 Gospodarska problematika. 14.10 Nagradna abeceda. 15.30 Mladi val. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Alpe-Jadran.

Torek: 8.10 Zvočna ropotarnica. 8.50 Slovenska lahka glasba. 11.30 Odrpna knjiga. Vladimir Bartol: Ettore Mangialupi, protagonist Tržaških humoresk. 12.00 Nepoznani planet Zemlja. 12.40 Koroška poje. 13.20 Glasba po željah. 14.10 Aktualnosti. 16.00 Mladi val. 17.10 Mi in glasba. 18.20 Živio, pust!

Sreda: 8.10 Narodnostni trenutek Slovencev. 10.10 Stereofonski koncert. 11.30 Odrpna knjiga. Vladimir Bartol: Ettore Mangialupi, protagonist Tržaških humoresk. 12.00 Z zdravo hrano do zdravega duha. 12.40 Koroška poje. 13.20 Krajevne stvarnosti: Na goriškem valu. 15.30 Mi in glasba. 17.10 Mi in glasba. 18.00 »Svoje poslednje voljo pri zdravi in čisti pameti izrekam«.

Četrtek: 8.10 Obtoženci 2. tržaškega procesa. 10.10 Stereofonski koncert. 11.30 Odrpna knjiga. Vladimir Bartol: Ettore Mangialupi, protagonist Tržaških humoresk. 12.00 V deželi čarobne palice. 12.40 Koroška poje. 13.20 Glasba po željah. 14.10 Dvignjena zavesa. 15.30 Mladi val. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Četrtkova srečanja.

Petek: 8.10 Halo, dober dan! Tu 362875. 10.10 Stereofonski koncert. 11.30 Odrpna knjiga. Vladimir Bartol: Ettore Mangialupi, protagonist Tržaških humoresk. 12.00 Alpe-Jadran. 12.40 Koroška poje. 13.20 Potpuri. 14.10 Otroški kotiček: »Pravljice, pesmice in še kaj...«. 14.30 Od Milj do Devina. 15.30 Mladi val. 16.45 Postni govori. 17.10 Mi in glasba. 18.30 Orkestralna glasba.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 10.10 Koncert v kulturnem domu v Trstu. Simfonični orkester Hrvaške radiotelevizije vodi Alan Bjelinski. 11.30 Odrpna knjiga. Vladimir Bartol: Ettore Mangialupi, protagonist Tržaških humoresk. 12.00 Tarozjanski glas — Oddaja in Rezije. 12.45 Glasnik Kanalske doline. 13.20 Glasba po željah. 14.10 Nediški zvon. 15.00 Skozi tančico molka. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Janez Povše: »Za svobodo ali proti njej«.

KATOLIŠKI GLAS

Tednik

List je nastal po združitvi goriškega tednika »Slovenski Primorec« in tržaškega »Teden«. Prva številka »Katoliškega glasa« je izšla 2. februarja 1949.

Poduredništvo: Trst, ul. Donizetti, 3
Tel. 040/370846 - Fax 040/633307
Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1949

Glavni in odgovorni urednik:
Dušan Jakomin

Izdaja: KTD Katoliško tiskovno društvo Societá Tipografica Cattolica srl
Riva Piavetta, 18 - Gorizia - P.I. 00054100318

Tiska: Tiskarna Budin v Gorici

Cena posamezne številke: 1200 lir

Letna naročnina: Italija 50.000
inozemstvo 70.000
zračna pošta 95.000

Oglasi: za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice 1000 lir, k temu dodati 19% IVA